

ELSŐ FEJEZET

Gyilkos ólálkodott az árnyak között.

A terem magas mennyezetére boruló komor sötétségben rejtve osont végig a gerendákon a lenti fáklyák pislákoló lángja felé. Láthatatlanul, akár a szél, némán, akár maga a halál.

Odalentről vidám zene hangja szállt felé. Az Ostergoth Vártorony nagy csarnokát Nimea északi tartományainak krémje, kétszáz nemes úr és hölgy töltötte meg. Asztaldísz gyanánt egy derékig lemeztele-nített, vén felföldit kötöztek egy fakerethez. Vállát és hátát kereszt-be-kasul vértől szivárgó, kékes korbácsütésnyomok borították. Mi-közben Reinard herceg vendégei finomabbnál finomabb falatokkal tömték magukat, a férfit tovább kínozták.

A karikás ostor újra meg újra lecsapott, az aggastyán pedig meg-reszketett. A herceget oly erősen rázta a nevetés, hogy hermelinszőr-rel szegélyezett köpenyére löttyintette borát, és csúnya foltot ejtett az ölében remegő, sápadt kislány sárga ruháján. A lány megrezzent, mivel a herceg mocskos zsebkendőjével akarta felitatni pruszlikjáról a bort, majd felnyikkant, amikor az asztal alatt a férfi markolászni kezdte. A lány megpróbált kicsusszanni a keze közül, de a herceg megragadta, és csak még hangosabban kacagott.

Caim kesztyűs keze ökölbe szorult. Ideje volt nekilátni a munkának.

Leereszkedett a kőfalról kiszögellő egyik erkélyre. Lekuporodott a korlát mögé, átalvetőjét leemelte válláról, és kiürítette. Biztos moz-dulatokkal erős íjat állított össze a két ívelt, rétegelt szarunyélből. Felnyitott egy lakkozott fadobozt, amelyből három nyílveesszőt vett

elő. A megrendelő kívánságának eleget téve mindegyik vessző végét ragyogó indigókék tollazat díszítette, ahogy az a keleti ostergoth törzseknél szokás.

Caim a húrhoz illesztette az egyik nyílveesszőt, és felemelte az íjat. Mély levegőt vett, és megcélózta a herceget. Gyomrában nyugtalanító remegést érzett. *Ideges.*

A távolság és a becsapódás szögének figyelembevételével finomította a célzást. A kislánynak egy pillanatra sikerült kicsusszannia a herceg kéjsóvár öleléséből.

Ne aggódj, kicsim. Caim megfeszítette a húrt. *Többé nem fog zaklatni téged.*

Már épp kilőtte volna a nyilat, amikor célpontja odahajolt a mellette ülő bájos nemes hölgyhöz, hogy élveteg horkantások kíséretében a fülébe súgjon valamit. A herceg gyűrűktől elnehezült ujjai a hölgy mély dekoltázsára omló gyöngysorral játszadoztak. Caim visszatartotta a lélegzetét, és szívverése egyenletes ütemére számolni kezdett.

Három... négy...

A herceg bármelyik pillanatban kiegyenesedhet, hogy tökéletes célponttá váljon.

Hét... nyolc...

Pontosan célra tartott, keze nem reszketett.

Tizenegy... tizenkettő...

Pihékönnyű érintést érzett a vállán. Anélkül, hogy elfordította volna tekintetét a hercegről, Caim ezüst villanásra lett figyelmes.

– Üdvöz légy, kedves! – súgta egy hang a fülébe.

Szellemujjak csiklandozták Caim derekát, ő azonban egy pillanatra sem vette le a szemét célpontjáról. – Üdvöz légy, Kit!

– Úgy látom, újabb rovást készülsz az övedbe metszeni.

Caim arca megrándult a lány hangerejétől, amely túlharsogta a mulatozást. Nem számított, hogy senki más nem hallja őt. Kibillentette az egyensúlyából.

– Nem érek rá. Keress magadnak egy fészekaljnyi kisnyulat, és játszadozz el velük!

Kit a férfi orcájához szorította arcát, hogy tekintetével kövesse a nyílvevő irányát. Noha nem érezte őt igazán, ahol csak megérintette a lány, enyhe bizsergés sugárzott át a bőrébe. A lány ezüstszínű haja Caim bal szemére hullt. A férfi erőt vett magán, hogy ne próbálja meg félresöpörni, hiszen amúgy sem tudta volna, és még egy hüvelykkel hátrébb húzza az új húrját.

– A kisnyulak föld alatti járatokban élnek, nem fészekben – felelte a lány. – Ráadásul túl alacsonyra célzol.

– Hagyj békén! Így pont telibe találom.

– Fállábnyival a nyaka mellé fogsz löni.

Caim a fogát csikorgatva figyelte, ahogy a herceg elfordul a nemes hölgytől, és hátba vágja Liram Kornfelsht a Kornfelsh kereskedőszindikátustól. A szindikátus minden, rendelkezésére álló eszközzel támogatta a herceget, mivel abban reménykedtek, hogy az ő felemelkedése őket is bejuttatja majd a főváros belső szentélyébe.

– A szívére célzok. Most egy pillanatra ne zavarj, kérlek!

Kit átugrott a korlátra, könnyedén, akár egy pillangó. Emberi mértékkel alacsonynak számított, ám bármely férfi álmának asszonya lett volna. Sudár derék, formás mell, bársonyos bőre enyhén barnás árnyalatú. Nevetségesen rövid ruhája, amely szorosan hozzásimult testéhez, alig valamit bízott a képzeletre. Caim úgy vélte, mindez nem sokat számít, hiszen rajta kívül senki sem láthatja a lányt.

Kit meztelen lábujjain egyensúlyozva csettintett a nyelvével.

– Mi van, ha a förtelmes inge alatt páncélt visel?

– A nyílhegyet úgy képezték ki, hogy azt is átfúrja. – Caim a nyílvevő megerősített vége felé bökött állával. – Egyébként nem szokott páncélt viselni. Rühelli a súlyát. Ezért veszi körül magát egy seregnyi katonával.

Ennek dacára ismét ellenőrizte, jól céloz-e. A herceg még mindig a vendégeit gyötörte durvaságával. Caim magában átkozta, amiért nem egyenesedett fel. Ujjai lassan elgémberedtek.

Kit megperdült, és letelepedett a vékony korlátra. – Igazán sokat ér velük. Nem tudnál igyekezni egy kicsit? Túl nagy itt a zaj. A saját gondolataimat sem hallom.

– Egy pillanat.

A herceg hátradőlt a székében, két vállát a széles tölgyfa háttámla fogta keretbe. Caim eleresztette a húrt. Célpontja ebben a pillanatban felé fordította a fejét. Ahogy tekintetük találkozott, a bor végigfolyt Reinard hájtól duzzadó állán.

A nyílvevő úgy hasított át a termen, akár egy prédájára lecsapó sólyom. Tökéletes lövés volt, rögtön ölt. Ám épp mielőtt becsapódott volna, a fáklya lángja megremegett. Kelyhek dőltek fel. Caim nyakán felborzolódott a szőr Liram Kornfelshnek a herceg előtt kiterült teste láttán. A nyílvevő kék tollazata a torka tövéhez simuló zöld bross felett remegett.

A magas mennyezetű csarnok sikolyoktól visszhangzott, ahogy a vendégek az asztalon dagadt sonkára emlékeztetően heverő Kornfelsh kivételével mind felpattantak székeikből. A herceg maga elé kapta két kezét, miközben katonái sietve körbevették.

Caim megragadta a többi nyílvevőt, és egymás után kilőtte őket. Az első az egyik testőr bal szemébe fúródott. A második egy katona pajzsának bütykén és a pajzsot tartó karon hatolt át, a herceg azonban sértetlen maradt. Caim félredobta az íjat, és végigszaladt az erkélyen.

Kit mellette futott a párkányon. – Mondtam, hogy mellé célzol. Ugye van B terved is?

Caim összeszorította az állkapcsát. Annál, hogy teljesen felsül valamivel, csupán az rosszabb, ha mindezt Kit szeme láttára teszi. Most neki kell veselkednie, és össze kell mocskolnia magát. A háta mögé nyúlt, és előrántott egy pár *suede* kést. Tizennyolc hüvelyknyi, egyik oldalán kifent acél villant a fáklyafényben.

Egy őrszem lépett a futóhíd végéhez. Caim elsuhant mellette, elég közel ahhoz, hogy magán érezze a férfi borgőzös lehetőségét, az őrszem pedig a falnak bukott, kezét átmetszett torka elé kapta, vére az ujjai között bugyogott elő.

Odalent a herceget testőrei terelték a csarnok végéből nyíló ajtóhoz. Caim átvette magát a korláton, egyenesen Kit testén repült keresztül. Egy pillanatra, amíg testük eggyé olvadt, tetőtől talpig bizsergető érzés öntötte el. Amint a központi állványra huppant,

egy elhajított lándzsa hegye suhant el arcától alig pár hüvelyknyire. Kancsók és edények repültek szanaszét, ahogy végigszaladt az asztal fényezett lapján.

– Kerekelt old. – Kit a feje felett lebegett.

Caim elharapott egy durva megjegyzést. – Akkor értékelném, ha utánaerednél.

A lány fújt egyet, és sebesen elszállt.

Caim berúgta az ajtót. A herceg nyilván a vártorony legfelső emeletén lévő szállására igyekezett, ahol meghúzhatja magát, amíg megérkezik az erősítés. Caim helyzete végleg és teljesen kilátástalanná vált. Ám eddig még sosem vallott kudarcot; és nem tervezte, hogy épp most változtasson a szokásain.

Az előtte nyíló folyosót semmi sem világította meg. Megindult befelé, de óvatosságra intő előérzete visszafogta lépteit. E pillanatnyi megtorpanás mentette meg az életét, mivel egy kardcsapás metszette át az üres levegőt, ahol a nyakának kellett volna lennie. Caim lebu-kott, és mindkét késével előredöfött. A bal kezében tartott *suede* átszúrta a színes köpenyt, hegye sodronyingben akadt meg a lepel alatt, a jobb oldali kés azonban rést talált a páncélzaton. Hörgés törte meg az árnyak csendjét, ahogy az őr előrebukott rejtekéből. Caim kirántotta a késeket, és megiramodott a folyosó túlsó vége felé.

Egyetlen lépcsősor vezetett a magasabb szintekre. A csigalépcső jobbra kanyarodva futott felfelé a vastag kőpillér körül. Caim kettesével szedte a fokokat. Amikor az első pihenőhöz ért, a másodperc tört-részeivel előbb hallotta meg egy számszerű húrjának pendülését, mint ahogy elzúgott mellette a nyíl. Caim villámgyorsan a falhoz tapadt. Odafentről egy kézi csörlő szaggatott kattogását hallotta.

Caim ellökte magát a faltól, és amilyen gyorsan csak a lába vitte, megiramodott felfelé a lépcsőn. Ha egy másik íjász is lesben áll, Caim meghal, mielőtt feleszmélhetne. Még egy emelettel feljebb szaladt. A lépcsőfordulóban magányos íjász várta őt, és örült tempóban tekerte a fémcsörlőt, hogy ismét felajzza fegyverét. A katona elhajította a számszerűjat, és megragadta kardja markolatát, de Caim levágta őt, mielőtt a pengét előránthatta volna.

Caim óvatosan felosont a vártorony legfelső emeletére. A felső lépcsőfordulót üresen találta. Két folyosó elágazását viasztól csöpögő réz gyertyatartókra állított gyertyák világították be. Caim ismét a hideg falhoz szorította hátát, majd kikémlelt a sarok mögül a várúr szobái felé. A herceg eddig rendkívül készségesnek mutatkozott, ha az emberei életét kellett feláldoznia ahhoz, hogy a saját bőrét mentse. Két testőre már elesett. Még kettő volt hátra. Tisztességes erőviszonyok. Caim végigarasztott a folyosó fala mentén. A Reinard lakrészébe vezető ajtót vastag vaspántokkal erősítették meg. Belülről nyilván eltorlaszolták. Legfeljebb baltával juthatna át azon az ajtón, de ennél jobb ötlete támadt.

Caim egy zsalutáblás ablakhoz indult épp, amikor Kit feje és formás válla bukkant elő az ajtóból.

– Jobb, ha sietsz – szólalt meg. – Már pakol, hogy elmenekülhessen.

Hűvös fuvallat kapott bele Caim köpenyének kámszájába, amikor a férfi kinyitotta a zsalukat. A párkány túloldalán hatvanlábnyi mélység tátongott.

– Nincs hova elszöknie.

– Nem egészen. Titkos átjáró vezet ki a várkertén túlra.

– A pokolba! Ezt miért nem tudtad előbb elmondani?

– Honnan tudhattam volna, hogy ott van? Meglehetősen jól elrejtették, egy ruhásszekrény háta mögé.

Caim átlendítette egyik lábát a párkányon. Ki fog futni az időből. Ha a herceg elhagyja a vár területét, szinte lehetetlen lesz elkapni őt.

– Tartsd szemmel a titkos folyosót, Kit! Kövesd Reinardot, ha mégis kijutna! Majd beérlek.

– Meglesz.

Kit visszahúzódott a szobába. Caim kihajolt az ablakon. Még mindig nem értette, hogyan véthette el a célt a nagy csarnokban. A lövést pontosan időzítette. Immár semmit sem tehet, kivéve, hogy orvosolja a hibát.

Miközben kimászott a párkányra, harminclépésnyi távolságban egy másik ablakot fedezett fel ugyanezen a szinten. Odabent halo-

vány láng pislákkolt. Menekülési módzatok futottak át Caim agyán, ahogy ujjával végigsimította a falat. Amint teljesítette küldetését, leereszkedhet a várudvarra, hogy azon keresztül meneküljön el, vagy a herceg titkos folyosóján is kiszökhet. Mindkét tervnek megvoltak a maga kockázatai. Mostanra már el kellett volna tűnnie. Minden perccel csökkentek sikerének esélyei.

A vártorony külső falának hatalmas terméskövei hathatós védelmet biztosítottak az ostromgépek ellen, széles peremükön azonban kiválóan megvethette a lábát bárki, aki fel akart hágni rájuk. Caim vékony hasadékot keresett, amelyben megkapaszkodhat, majd anélkül, hogy átgondolta volna, mit tesz, tovább mászott. Gyűlölte, ha sietnie kell, de mostanra kifogyott a lehetőségekből. A fogásra összpontosított.

Bizsergés futott végig a gerincén, amikor félútig ért a két ablak között. Megdermedt, a függőleges kőhomlokzatba kapaszkodott. Valami az ég felé vonzotta a tekintetét. Sűrű fellegek takarták el az éjszakai mennyböltöt. A várudvaron lobogó fáklyák fénye vibrálva játszadozott az oromzaton. Először semmit sem látott. Aztán valami megmozdult a lőrések között. Caim visszatartott lélegzettel figyelte, ahogy egy árny suhan el felette, és kigyózó teste könnyedén surran előre a sötétben. Egy szörnyű pillanatig Caim azt hitte, meglátta őt, aztán mégis eltűnt.

Caim hosszasan kivárt, mielőtt ismét lélegezni mert. Mi folyik itt? Nem volt vesztegetni való ideje. Miközben igyekezett kiverni fejéből a látomást, újra oldalra lendült, hogy kapaszkodót keressen.

Pár pillanattal később már az ablaknál járt. Az átlátszó üveglablak-szárny nyikorogva nyílt, de odabent senki nem vette észre. Az ablakon át a hálókamrába lehetett bejutni. Mögötte Caim a többi szoba ajtaját és azt a vaskos bejáratot látta kirajzolódni, amely a nemrégiben elhagyott folyosóról nyílt. Mindkét testőr az ajtóban állt kivont karddal, és úgy figyelték a bejáratot, mintha arra számítottak volna, Caim bármelyik pillanatban áttörhet rajta.

A herceg egy súlyos utazóláda fölé görnyedt. – Ulfan, hagyd ott azt az átkozott ajtót, és segíts nekem!

Az egyik testőr hátrafordult, épp amint Caim átmászott az ablak-párkányon. Száját szóra nyitotta, kiáltani akart, hogy figyelmeztesse urát, de nem nyílt alkalma rá. Caim egyetlen gyors kézmozdulattal kést hajított belé. Az őr teste hátrarándult, torkából a *suete* kimeredő, sima markolata alatt patakban ömlött le a vér, miközben a férfi térdre rogyott.

Reinard ledobott egy nehéz zacskót, amely csörömpölve huppant a padlóra. – Mi a...?

Caim előrántotta a megmaradt kését, és épp akkor ért a szoba másik végébe, amikor a második testőr hátrafordult. Ahogy a férfi a magasba emelte a karját, hogy lesújtson a kardjával, odaugrott hozzá, és markolatáig belemélyesztette a kést a férfi hónalja alatti ízületbe. A testőr levegőért kapott, aztán lecsúszott a pengéről.

– Caim! – kiáltott rá a háta mögül Kit.

A férfi megpördült, és döfésre készen lejjebb kuporodott. Megpillantotta a ruhásszekrényt, amelyről Kit mesélt neki. Már félrehúzták, mögötte egy folyosó fekete torka ásítózott. A herceg libériáját és rövid kecskeszakállat viselő ifjú lépett elő, kezében egy hüvelyéből kirántott harci karddal. Caim kiperdült a lecsapó fegyver alól, és ellenfele oldalába döfte kését. A hegye bordát talált. Caim elfordította a pengét, és átszakította a csontokat összekötő szövetet.

A földre roskadó ifjú utolsó lehelete szinte a sebből szakadt fel.

A herceg a masszív baldachinos ágy mögé kuporodott. – Könnyörgöm! – Tokája reszketett, miközben előrenyújtotta a kezét. Egyik tenyerén csúnya sebhely éktelenkedett. – Bármit megadok, amit csak kérsz.

– Igen. – Caim odasétált hozzá. – Így lesz.

A herceggel jóval könnyebben végzett, mint a testőreivel. Caim az ágyon kiterítve hagyta a holttestet, amelynek mellkasában véres lyuk tátongott. A vacsoravendégek előtt sajnos nem sikerült elintéznie Reinardot. Ügyfeleinek meg kell elégednie a vérfürdővel. Az üzenetet mindenestre átadta.

Caim odament a másik késéért, és végigpásztázta a szobát. Ha siet, átjuthat a falon, és már messze járhat a vártoronytól, mielőtt a herceg emberei eséllyel a nyomába eredhetnének. Nem számított hosszú

üldözésre. Miután hűbéruruk meghalt, inkább Reinard örökösének felkutatása és védelmezése áll majd az érdekükben. Úgy hírlett, Lord Robert tisztességes fiú, aki egyáltalán nem ütött szörnyeteg apjára. A hercegség jobb helyé válik.

Caim tekintete az alagút bejáratában kiterült tetemre siklott. Korábban sosem látta még Lord Robertet, de megbízható leírást kapott róla. Huszonkét éves, világosbarna hajú, sarjadzó szakállú és kék szemű. A földön heverő ifjúra túlságosan jól illett a leírás ahhoz, hogy véletlen egybeesésről lehessen szó. Caim halkan elkáromkodta magát. Ennyit arról, hogy a birtok egy kedvesebb, türelmesebb hűbérúr kezébe kerülhet.

Kit keresztülstájt a folyosóról nyíló ajtón. – Hamarosan társaságod érkezik.

Caim a nyitott ablakra pillantott. – Hányan?

– Többen, mint ahánnyal el tudnál bánni. Higgy nekem!

– Hiszek. Mi a helyzet odakint?

– Az a rengeteg csinos hölgy és finom úr kellemes kis felfordulást okozott az udvaron. Minden kijáratot lezártak, és megerősítették az őrséget a falakon. Kisebb egységek kutatják át a vár területét.

– És az alagút?

Kit pimaszul elvigyorodott. – Rengeteg a lépcső, és a herceg testőrsége várakozik a túloldalon. Nem biztos, hogy értékelnék, ha a kenyéradó gazdájuk előtt lépnél ki az átjáróból.

Caim Lord Robert zubbonyába törölte a késeket. Ma semmi sem kedvez neki. Az utolsó lehetőséggel kell élnie. A lány arcára kiülő derűtségből tudni lehetett, hogy Kit szintén erre a következtetésre jutott. Caim nem szívesen ismerte el, hogy a lánynak igaza van, de a halálhoz még kevésbé fűlött a foga.

Körbejárta a helyiséget, hogy elkoppintsa a gyertyákat és a lámpák kanócát, és az alagút torka mellett pislákoló egyetlen lámpás kivételével teljesen sötétbe boruljon a terem. Ahogy ellépett mellettük, pillantást sem vetett a herceg utazóládájára és a földre hányt zacskókra. Egy ilyen erszény tartalmából egy esztendeig élélhetne, de bérgyilkos volt, nem tolvaj.

Ökölcspások dörrentek a bejáraton.

– Jobb, ha iparkodsz! – figyelmeztette Kit.

Caim igyekezett nem tudomást venni a lányról, miközben a falnak szorított háttal megbújt a szoba legsötétebb sarkában. Itt, az árnyak között lehunyta a szemét, és kizárta a külvilágot. A lénye középpontjában reszkető félelemszilánkra összpontosított. A félelem a kulcs. Mindig ott rejtőzött, a tagadás és elfojtás rétegei alatt. Caim gyűlölte ezt. Erőt kell nyernie az érzésből, hagyni, hogy megszállja őt. Először úgy érezte, nem fog sikerülni. Túl sok volt a zavaró tényező. A fájdalom túlságosan messzinek tűnt. Aztán egy emlék megragadta őt. Egy régi emlék, teli fájdalommal.

Tomboló lángok festették narancs- és aranszínűre az eget, és vetettek árnyékokat a rezidenciára, ahol a nyúlánk testek terültek el. Mindent vér borított, tócsákba gyűlt a kavicsok között, beterítette az udvar közepén térdelő férfi arcát, hömpölygő fekete folyóként szaladt le a mellén.

Atyám...

Caim felnyitotta a szemét, és a sötétség megelevenedett.

Úgy burkolta be, akár egy köpönyeg. Mire a testőrség betörte az ajtót, elrejtették a tusekete redők. Árnyékká vált a többi árny között. A katonák ide-oda suhantak, akár a méhek egy felbolydult méhkasból. Néhányan meggyújtott fáklyákkal a kezükben berontottak az alagútba. Mások a hercegnek és fiának tetemét állták körül. Egyikük sem vette észre az árnyat, amely kisuhant az ajtón, aztán le a lépcsőkön.

Amint kijutott, Caim átmászott a vár udvarának falán, és eltűnt a kinti fák között. A holdfény foltokban hullott rá, akár valamiféle ezüstös pókfonálzivatar. Az erődtől negyedmértöldnyire megszabadult a fullasztó sötétségtől. Megragadta egy facsemete törzsét, hogy megtámassza magát, miközben a zavar elhatalmasodott az érzékein. A sötétség a szürke és a fekete ezernyi árnyalatában úszott tekintete előtt. Valami ólálkodott a távolban, épp látóhatárának peremén túl. Nem tudta, hogyan hívta magához az árnyakat. E képesség azóta megvolt benne, amióta az esztét tudta, és kitöréssel fenyegetett, valahányszor elhatalmasodott rajta a félelem vagy a düh. Az évek során megtanult uralkodni ezeken az érzelmeken, de sosem szokott hozzá.

Egy perc se kellett, és elmúlt a gyengeség, az éj ismét megszokott alakját öltötte magára, Caim pedig továbbindult, hogy átvágjon a ködlepte lápon. Messze előtte Kit táncolt, akár egy lidérc. Kocsmadal elhaló hangjai ütötték meg a férfi fülét. Jó öreg Kit. Semmi sem izgatja fel. Caim mégsem tudott osztozni könnyed vidámságában. Még a hamarosan a markát ütő tetemes vérdíj gondolata sem lelkesítette fel. Nyugtalanság lett úrrá rajta, feltört benne, akár az óceán mélyéről érkező áramlat, hogy ismeretlen mélységekbe ragadja magával őt. Lelassította lépteit a ködben.

A feje felett magányos csillag tört át a felhőrétegen. Akár egy mentőkötelet, úgy ragadta meg, botorkált felé, követte pislákoló fényét a homályban.